

Паула Лайт

Милост за неродените!

Иде Рождество Христово. Нека си спомним, че това не е само денят, в който колим прасета и ядем кървавица на корем, а денят, в който там, на изток във Витлеем, в един мизерен обор, в яслите, се е родил Синът Божи. Заченат от Светлина, Той е проплакал за пръв път в мрак и бедност. Но когато чули Неговият глас звездите и небесните сфери запели тържествуващ химн с кристалните си гласове, а мъдреците се поклонили дълбоко пред младенеца.

Но аз мисля, че всяка майка донякъде е Богородица, защото ражда в страдание и дава шанс на новия живот. Мисля също, че всяко зачатие е свещено, защото, когато създаваме тук, на тази земя новите поколения, ние извършваме най-сакралното, най-мистериозното тайнство.

Затова с болка прочетох разтревоженото писмо на една чудесна млада жена. Тя заченала нов живот и, в трудностите, грижите и горчилките, които последвали, дълго се колебала да запази ли детето или да абортира. Човечността, любовта и смелостта надделели над егоизма, страхливостта и мрака. Жената не посегнала на бъдещия живот, а го съхранила, въпреки препятствията, мизерията, страданията. Сега живее и се бори за прехраната си в емиграция, но е благословена с най-чистата радост и утеха, с едно малко слънчице, което осмисля всеки ден, всеки миг от нейния труден път. Поклон пред куража и правилното ѝ решение!

Когато все още страдала от вътрешна борба и колебания, тя потърсила материали по въпроса за абортите и открила ужасяващи факти:

От 1956 г., когато абортите били официално разрешени, до сега са абортирани повече от шест милиона деца. Шест милиона! И това е само по официалната статистика, а мнозина предприемат нелегални аборти, които не влизат в тия данни. Представете си само за момент: за половин столетие цяла една нация е запратена в небитието, в царството на сенките. Толкова нереализирани възможности, толкова погазени тайнства и надежди! Колко ли бъдещи герои, мислители, творци са изрязани като злокачествен тумор и захвърлени сред биологичните отпадъци? Признавам, че съм малко консервативна по въпроса и гледам на аборта почти като на убийство. Вярвам, че нероденият живот е все пак живот. Мисля, че семейното планиране трябва да се прави не след зачеването, а преди него. Науката е напреднала достатъчно, за да се вземат превантивни мерки против забременяване. Но не бива да се унищожава вече създаден човешки живот. Не бива!

Представете си шест милиона сенки, които никога не са поели глътка въздух, никога не са видели слънчевата светлина, никога не са били

прегърнати с обич. Не може да се третира човешкият зародиш като боклук! Това води до безплодие и душевна деформация при майките, до много кармична вина за всички.

Преди няколко дни видяхме скръбта на семействата с празни детски колички. Скръб, с която безскрупулните ни политици най-мерзки се подиграха. Но очите на тия наши сънародници, човешката им болка, празнотата, която ги гнети нараниха всеки в тази страна, който има съвест и сърце. Всички ние страдаме с тях и за тях и ще се борим за тяхното право на поколение. Ала видяното би следвало добре да бъде запомнено от всяка жена, която планира аборт. Нека добре си помисли колко щедра е природата с нея, какъв свещен дар ѝ е дарила, а тя се готви да го унищожи...

Моля ви, не ме разбирайте погрешно. Не съдя ония, които са предприели тази крачка. Мога донякъде да разбера техните мотиви: слаби и беззащитни, лишени от подкрепата на партньор или родители, затънали в бедност, те се страхуват ще могат ли да дадат нужното на едно човешко същество, ще осигурят ли хармония и шансове за по-добро бъдеще на новия човек. Затова предприемат фаталната стъпка. Затова убиват плода в утробата си. Непростимо е подобно деяние у глезли, които абортират, за да не си развалят фигурата, да не си прекъснат кариерата, да не би партньорът им, когато научи за бременността да се уплаши и избяга от тях. Но аборт, направен от безизходица и отчаяние, е простимо, макар и погрешно деяние.

Та съвсем не си позволявам да бъда морален ментор на достойни и измъчени жени, страдали достатъчно. Всеки човек има право на свободен избор и следва своята истинска и неповторима духовна пътека. Все пак, обаче, не отнемаме ли правото на избор и свещеното право на живот на новия човек със своите действия? Ако се решите на такава постъпка, моля ви, направете го само, ако няма никаква друга перспектива, никакъв шанс. А почти винаги има. Вярвайте, почти винаги. Ето тази непозната жена, към която изпитах искрено уважение, е била сама, без възможности за препитание в България, без духовна и материална подкрепа. Тя също се е колебала какво да предприеме и е решила да роди детето след дълга вътрешна борба. Сега, обаче, и за миг не съжالياва, че е избрала трудния и стръмен, но истински и светъл път. Младата майка, чието дете е на малко повече от година, иска да сподели какво щастие е донесло детето в самотния ѝ живот, каква перспектива, колко надежди. „Пишете за това“ – помоли ме – „Ако дори една бременна жена, която се колебае какво да стори, бъде спасена, това ще си струва“. Напълно

съм съгласна и се обръщам точно към младите жени на кръстопът:

Помислете, преди да поемете в лесната посока, За момента, ще решите затрудненията си, но ще бъдат ли спокойни идните ви дни и нощи? Няма ли да усещате скръб и празнота? Няма ли да се чудите момче или момиче е било? Какъв цвят са щели да бъдат очите му? Що за човек щеше да излезе? На кого щеше да прилича? Така една цяла вселена от обещания, загадки, радости и тревоги с един замах ще падне в окървавения леген, а човешкото същество, младенецът, най – великото човешко творение ще отиде сред сенките и мъглите на небитието и бавно ще се превърне в един изстиващ спомен, в смътно чувство на горчилка и вина, на празнота в душата и утробата. Не го правете, не убивайте щастието си!

И, за финал, искам да се обърна към управляващите, към ония, от които зависи по-малко човешки зародиши да попадат под ножа и повече детски колички да бъдат пълни:

Дребните и едри кражби, алчността, корупцията и продажността, все пак, могат да ви бъдат простени, защото всички хора са грешни. Но безразличието към грижата за дечицата, безсърдечие то към младите майки, безчувствието към опустяващата ни и умираща нация, към изчезващия ни народ – никога! Защото това се нарича геноцид, а за това престъпление няма давност нито пред бога, нито пред хората. Няма и изкупление. Когато гласувате смешните суми за детски надбавки, когато посягате с алчните си лапи към фондове за лечение, подпомагане или зачеване на деца, помислете какво причинявате на себе си и на своите деца, каква кармична тежест и какъв грях им стоварвате! Не посягайте на кървави пари, не проявявайте арогантно безразличие към майчинството и децата! Не се обричайте на народното и божие проклятие! Защото сенките на убитите неродени дечица гледат. Гледат и съдят.

Идва Рождество. Ден, в който си спомняме, че всяка майка е светица и ражда един малък Бог. Нека за миг си спомним, че сме човешки същества. Дори и политиците... Нека заедно се помъчим да допускаме по-малко празни люлки, колички и утробы, по-малко болка, кръв, отчаяние и гибел. Вината за тия шест милиона убити дечица тежи върху всички нас. Нека се борим за всеки детски живот като за собствения си. Милост за неродените!

КРАЙ

© 2008 Паула Лайт

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10010>]